

Homilie 2e zondag 40dagen Toon Suffys SJ

“Abram, verlaat je land en je familie”. Wie in het leven al enkele keren verhuisd is naar een andere stad, een ander land, weet wat het betekent om alle relaties achter te laten en “in den vreemde” te gaan wonen. Je moet alles weer opbouwen, nieuwe contacten leggen, andere gewoontes en zeden leren kennen en aanvaarden. Als je vertrekt sta je er alleen voor. Al je vertrouwde zekerheden zijn weg, het leven wordt onzeker.

In de veertigdagentijd krijgen wij dit verhaal te horen als een aansporing om onze eigen zekerheden in vraag te stellen. En dat doen we niet graag. Wij houden er niet van ingeperkt te worden, een kleinere leefruimte te krijgen. Dat wordt ook duidelijk met die corona-crisis. In het zuiden van Nederland zeggen de gezagsdrager: als je verkouden bent of koorts hebt, blijf dan thuis. Wat een inperking van onze vrijheid! “Ga niet op reis naar Noord-Italië!” Ja, maar wij willen gaan skiën! Omwille van de ecologie, neem het vliegtuig niet want dat is zeer sterk luchtvervuilend. Ja, maar wij willen op vakantie naar de Caraïben. Binnenkort mogen we in Nederland nog 100 km/uur rijden. Weer een beperking van onze vrijheid. Wij hebben zoveel verworven in onze tijd dat wij geen beperkingen verdragen. Wij hebben toch recht hebben op ....

Daarom is het misschien goed in deze veertigdagentijd ook eens afstand te doen van waar wij recht op hebben om te zien waar het werkelijk op aan komt in het leven. Vertrouwen wij op al die verworven zekerheden, zal dat ons leven zin en betekenis geven?

Abram vertrouwde op God. Hij durfde elke onzekerheid aan: geen huis en geen plaats die hij zijn eigen kon noemen. Maar hij geloofde dat alles goed zou komen omdat God borg stond voor zijn toekomst.

Hetzelfde met Jezus. Jezus heeft alle beperkingen van de menselijke natuur aanvaard. Hij heeft met het werk van zijn handen in eigen levensonderhoud moeten voorzien. Dan is Hij op tocht gegaan om bij de zondaars gerekend te worden en zich te laten dopen door Johannes. Hij is aan bekeringen bloot gesteld om, zoals alle mensen, zekerheden te hebben voor het leven: brood om te eten, de hulp van engelen om moeilijke momenten van het leven door te komen, wereldlijke macht om over andere te heersen. Uiteindelijk wil Hij enkel “Woord van God” zijn, ook al wordt zijn leven bedreigd. En in dat alles houdt Hij zich aan de Wet (Mozes) en de profeten (Elia).

Daarom heeft God Hem hoog verheven. Op de berg Tabor zien de leerlingen even hoe groots Jezus is in de ogen van God: *Dit is mijn geliefde Zoon, in Hem vind ik vreugde. Luister naar Hem!*

De apostelen begrijpen het niet. Moeten zij dan werkelijk alle menselijke dromen opgeven? Iedere keer dat Jezus spreekt over zijn lijden en dood, beginnen ze daarna onder elkaar ruzie te maken over wie van hen de grootste is. Zij hebben er hun leven lang moeten strijden om dat vertrouwen op God te krijgen zoals Abram, Mozes, Elia en Jezus. En met vallen en opstaan, zoals gewone, zondige mensen, hebben ook zij hun leven gegeven voor het Woord van God.

Laat dat een troost zijn voor ons. Ook wij houden van comfortabel leven. Ook wij worden bekoord om zekerheid, macht en eer te verwerven. Maar als wij in deze veertigdagentijd onszelf ertoe kunnen brengen weer een stapje dichterbij dat Godsvertrouwen te komen, dan zullen ook wij vanuit God onze wereld een stap dichterbij het koninkrijk van God brengen: ook wij zullen meer oog hebben voor de noden van anderen dan voor onszelf. Ook wij zullen onze tijd, onze kracht, onze aandacht geven aan mensen die het nodig hebben. Laten wij blij zijn dat wij ons leven wat meer in Gods handen kunnen leggen.